

Dosarul nr. 2ra-448/19

Prima instanță: Judecătoria Drochia, sediul Rîșcani (M. Sajin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (D. Corolevschi, D. Stănilă, A. Revenco)

ÎNCHEIERE

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Lucia Vrabie împotriva Grădiniței de copii „Ghiocel” din satul Sturzeni, raionul Rîșcani, intervenient accesoriu Primăria satului Sturzeni cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Lucia Vrabie și s-a menținut hotărârea din 11 aprilie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani,

constată:

La 25 ianuarie 2017 Lucia Vrabie s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Grădiniței de copii „Ghiocel” din s. Sturzeni, r-nul Rîșcani cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin ordinul directorului Grădiniței de copii s. Sturzeni r-nul Rîșcani nr. 31 din 02 ianuarie 2001 a fost numită în funcția de educatoare la grupa mare a grădiniței. În acest sens cu reclamanta a fost încheiat un contract individual de muncă pe durată nedeterminată.

A mai relatat că pe toată perioada de activitate nu i-au fost aplicate sancțiuni disciplinare, dimpotrivă, nu o singură dată a fost evidențiată pentru succesele realizate în unitate.

La data de 31 octombrie 2016, a fost concediată de la serviciu în baza art. 86 alin. (1) lit.h) din Codul Muncii, prin ordinul nr. 176 a directorului grădiniței de copii satul Sturzeni, Eugenia Pumnea.

Astfel, din documentele menționate reiese că, începând cu data de 18 octombrie 2016 și până la data emiterii ordinului de concediere reclamanta fără motive întemeiate nu s-a prezentat la serviciu.

Reclamanta consideră că ordinul directorului nr. 176 din 31 octombrie 2016 privind concedierea sa este ilegal.

A indicat că la 17 octombrie 2016 s-a adresat cu o cerere scrisă către directorul Eugenia Pumnea privind acordarea concediului de odihnă anual de la 18 octombrie 2016 până la 01 decembrie 2016, solicitare care a fost acceptată de director.

Respectiv, din data de 18 octombrie 2016 reclamanta la serviciu nu s-a prezentat în mod legal considerând că este în concediu de odihnă. Mai mult, la data de 18 octombrie 2016 este ziua dânzei de naștere, iar directorul a telefonat-o și a felicitat-o cu această ocazie. Cu toate acestea nu i-au fost aduse careva pretenții. Tot timpul ea s-a afla pe loc și nici în această perioadă directorul Eugenia Pumnea nu i-a adus careva cerințe privind ieșirea la serviciu. Doar la data de 01 noiembrie 2016 a fost chemată la grădiniță, unde a fost familiarizată cu ordinul nr. 176 din 31 octombrie 2016, privind concedierea.

Reclamanta a relatat că lipsa sa de la serviciu în perioada din 18 octombrie 2016 până la data de 31 octombrie 2016, nu poate fi considerată a fi neîntemeiată.

Decizia privind concedierea reclamantei pe motivele prevăzute de art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul Muncii a fost adoptată fără a se lua în considerație faptul, că punctul dat a fost modificat prin Legea nr. 205 din 20 noiembrie 2015 (în vigoare din 18 decembrie 2015). Or, esența modificărilor date constă în aceea, că absența fără motive întemeiate de la lucru poate servi temei pentru concediere doar în cazul când poartă un caracter repetat.

Ordinul nr. 176 din 31 octombrie 2016 conține referire la comiterea unei singure încălcări a disciplinei în muncă, ceea ce exclude aplicarea temeiurilor prevăzute la art. 68 alin.(1) lit. h) al Codul Muncii, în redacția care este în vigoare din 18 decembrie 2015.

A specificat că circumstanțele aduse prin ansamblul său justifică concluzia precum, că reclamanta a fost concediată de la lucru vădit ilegal. Convorbirea directă cu angajatorul în privința restabilirii sale la serviciu nu a dat careva rezultate pozitive.

Concedierea nelegitimă în baza art. 86 alin. (1) lit.h) din Codul muncii a dăunat considerabil reputației sale ca angajat care se supune legii, disciplinat și responsabil față de obligațiunile asumate. Pierderea locului de muncă i-au cauzat suferințe psihice. După concediere a rămas fără surse de existență, fapt care a sporit suferințele emoționale și i-a provocat starea de depresie profundă.

Prin concedierea nelegală pârâtul i-a adus daune morale, pe care le estimează în valoare de 5000 de lei.

A solicitat reclamanta anularea ordinului de concediere nr.176 din 31 octombrie 2016 cu restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la serviciu, a prejudiciului moral în mărime de 5 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 19 mai 2017 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia din 02 noiembrie 2017 a Curții de Apel Bălți a fost admis apelul declarat de Lucia Vrabie, a fost casată hotărârea din 19 mai 2017 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani și s-a restituit cauza la rejudecare în prima instanță.

Prin încheierea din 08 decembrie 2017 a Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani a fost atrasă ca intervenient accesoriu Primăria satului Sturzeni, raionul Rîșcani.

Prin hotărârea din 11 aprilie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Rîșcani s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Lucia Vrabie.

Prin decizia din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost respins apelul declarat de Lucia Vrabie și menținută hotărârea din 11 aprilie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Rîșcani.

În susținerea opiniei date, instanța de apel a reținut că prima instanță la analiza ordinelor nr.176 din 31 octombrie 2016 și respectiv nr.203 din 07 februarie 2017 prin care s-a dispus modificarea pct.2 a ordinului nr.176 din 31 octombrie 2016, corect a ajuns la concluzia că Lucia Vrabie nu a prezentat argumente plauzibile care ar permite anularea ordinelor menționate.

Mai mult, instanța de apel a conchis că este just argumentul instanței de fond precum că Lucia Vrabie în cadrul ședinței de judecată, cât și în ședința din instanța de apel, nu a negat faptul că începând cu data de 18 octombrie 2016 până la 31 octombrie 2016 a lipsit de la serviciu, iar conform art.123 alin. (6) Cod de procedură civilă, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

De asemenea instanța a constatat că reclamantei-apelante la data de 31 octombrie 2016 i-a fost acordată posibilitatea de a prezenta explicații în legătură cu încălcarea disciplinei muncii, însă aceasta a refuzat categoric să prezinte careva explicații, motiv pentru care prin procesul-verbal nr.6 din 31 octombrie 2016 angajatorul a constatat faptul refuzului salariatului de a confirma prin semnătură comunicarea și înmânarea ordinului nr.176 din 31 octombrie 2016 prin care ultimei i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară în legătură cu absența nemotivată de la locul de muncă mai mult de 4 ore consecutiv.

Instanța de apel a considerat justă deducerea primei instanței precum că, de către reclamanta Lucia Vrabie nu a fost prezentată copia cererii de acordare a concediului ordinar și nici copia ordinului de acordare a concediului ordinar, adică motivele pe care se întemeiază pretențiile nu sunt probate faptic.

Cu referire la afirmațiile reclamantei-apelante că aceasta în perioada 18 octombrie 2016 până la data de 31 octombrie 2016 s-a aflat în concediu anual, instanța de apel le respinge, ori conform registrului ordinelor din cadrul Grădiniței de copii „Ghiocel” nu este înregistrat nici un ordin privind acordarea concediului anual Luciei Vrabie, în luna septembrie - octombrie 2016.

Totodată, în cererea de apel motivată, apelanta Lucia Vrabie a solicitat doar anularea ordinului nr.176 din 31 octombrie 2016 și a ordinului nr.203 din 07 februarie 2017 (prin care a fost modificat pct.1 al ordinului nr.176 din 31 octombrie 2016), din care motiv instanța de apel s-a expus numai asupra acestor pretenții.

În acest context instanța de apel a conchis că prima instanță justificat s-a pronunțat asupra obiectului litigiului, cauza fiind judecată cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor juridice, asupra tuturor capetelor de cerere, cu trimitere la probele administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept, iar argumentele invocate de Lucia Vrabie în cererea de apel sunt neîntemeiate.

La 03 ianuarie 2019 Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco a declarat recurs împotriva deciziei din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea acestui, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a indicat dezacordul cu decizia instanței de apel,

menționând că instanța de apel la examinarea apelului declarat de Lucia Vrabie nu a dat apreciere declarațiilor martorului Gheorghe Carabulea care a confirmat că recurenta a depus cerere de acordare a concediului anual de odihnă și a indemnizației.

A indicat că martorul menționat a mai susținut că până la acel moment concediile anuale de odihnă se acordau fără a aduce la cunoștință ordinul directorului grădiniței și doar în baza cererii salariatului. Astfel, consideră neântemeiate concluziile instanței de apel referitor la faptul că Lucia Vrabie în perioada 18 octombrie 2016 – 30 octombrie 2016 a absentat nemotivat de la locul de muncă, deoarece ultima a depus cerere de acordare a concediului de odihnă.

Totodată consideră nedemonstrat faptul absenței repetate de la locul de muncă de către Lucia Vrabie, or, aceasta nu a mai fost sancționată disciplinar niciodată în legătură cu absența nemotivată de la locul de muncă mai mult de 4 ore consecutiv.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 04 octombrie 2018, fiind recepționată de către Lucia Vrabie la 09 noiembrie 2018, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d.20, vol.II).

În aceste circumstanțe recursul, declarat de Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco la 03 ianuarie 2019, se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 07 martie 2019 Grădinița de copii „Ghiocel” din s. Sturzeni, r-nul Rîșcani, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco și menținerea deciziei din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Lucia Vrabie, reprezentată de avocatul Victor Polivenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat